

Шавон Доуд
Блатно дете

Артлайн Студиос
София, 2016

Siobhan Dowd
BOG CHILD
Copyright © Siobhan Dowd, 2008
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

БЛАТНО ДЕТЕ
2016 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Шавон Доуг
Превод: © 2015 Александър Христов
Редактор: Мила Белчева
Корица: Жени Петкова
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кома 1050“ № 21
мел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-067-8

На сестрите ми три –
Уна, Денис, Енда –
с любов, както винаги.

Ирландия, близо до границата между Севера и Юга
1981 г.

ЧАСТ I
Първи зори

1

Тръгнаха преди зазоряване. Небето приличаше на тъмно стъкло, което отказва да пропусне през себе си светлината. Чуваше се единствено потракването на микробуса, виец се покрай езерото. Повърхността на водата беше безцветна. Хълмовете на отсрещния бряг се отпуснаха тежко като силуети на дремещи великани.

Фъргъс се прозина. Нямаше пет часа, когато свиха и поеха по планинския път. Зъбите на чичо Тали затракаха, щом гумите започнаха да подскачат над коловоза. Фъргъс разви капачката на манерката със сладък черен чай. Тази сутрин в хладилника нямаше мляко.

– Май ти е малко раничко, а? – подкачи го чичо Тали и смени предавката.

– Много си прав – отвърна Фъргъс. – Не е толкова тъмно, когато излизам да тичам. – Гърлото му беше обложено, а думите излязоха провлачени заради прозявката. – Не е естествено да ставаш преди птиците.

Те приближиха граничния пункт и микробусът намали. Войникът до караулката се изправи с пушка в ръка, но не помръдна от мястото си. Беше млад и блед, имаше лунички. Той им махна с приклада на пушката си да продължат и те минаха покрай него, без да им се налага да спират. Чичо Тали се засмя и каза:

– Дори и целият да се бях натоварил със семтекс*, на това войниче нямаше да му мигне окото.

Фъргъс се намръщи.

– Да, Деус щеше да е очарован.

Деус, от латинската дума за „бог“, беше местният прякор на прословут бомбаджия, за когото се говореше, че действа наоколо.

– Сигурно щеше.

– Само че ние отиваме в обратната посока. Ние *напускаме* Тръбълс**, чич, а не *влизаме* в тях.

Чичо Тали удари с ръце по волана.

– Точно така. Вече сме в свободната зона. Свободни сме като проклетите блатни жаби.

Двамата се разсмяха като клоуни. Преминаването на границата винаги имаше този ефект. Без да усетиш, челюстта ти се вкаменява, а адреналинът започва да бушува във вените ти, щом наближи пропускателният пункт. Сетне, когато преминеш, те обзема еуфорията на облекчението.

Микробусът пое по стръмен път, в средата на който растеше трева. Колкото повече се изкачваша, прещипът ставаше по-жълт, а небето просветляваше.

– Тази граница. Дори и монахия би се притеснила да я пресече – предположи Фъргъс.

* Пластичен експлозив. – Бел. рег.

** Буквално „проблемите“ (The Troubles) – простионародното събирателно понятие, с което местното население на Ирландия нарича етнонационалния конфликт в Северна Ирландия. Смята се, че конфликтът около това дали Северна Ирландия да се присъедини към Република Ирландия, или да остане в рамките на Обединеното кралство започва в края на 60-те години на XX в. и продължава до 1998 г. с подписването на споразумението от Разпети петък (Good Friday) в Белфаст. – Бел. пр.

– А на нас ще ни се наложи да я преминем пак на върха.

– Така ли?

– Ако погледнеш картата, ще видиш, че е така.

Фъргъс отвори картата и видя сивата пунктирана линия, почти незабележима, как криволичи през северната част на Ирландия, но оставя едно тясно парче земя на запад – Донигал.

– Най-северната част на Ирландия на юг – издекламира той.

– Един ден, един ден – чичо Тали повтори думите под носа си като някаква мантра.

– Един ден какво?

– Някой ден единствената граница ще бъде морето, единствените пазачи ще бъдат джоните и тук ще живеят само републиканци. Един ден, Фъргъс.

– Къде ще идат лоялистите тогава?

– Ще бъдат изстреляни в открития космос с пета светлинна скорост. – Чичо Тали пое по един остър завой, след него отново се насочиха към светлината, която растеше на хоризонта. – Щастливци. Ето, тук има място, където можем да паркираме, Фъргъс. Стягай се. Базеристите ще цъфнат, преди да си се усетил.

Той паркира и двамата извадиха лопати и чували от задната част на микробуса, а след това изминаха около сто метра пеша по пътя. От двете им страни кафява трева никнеше от черната, мокра пръст, а по по-влажните места, подобно на плесен, пълзяха по-светлозелени бурени. Първата чучулига за деня изхвърча и издаде прикритието си. Фъргъс приближи базера, той все още беше пуст. Навсякъде около него имаше пръсната земя, останала от разкопките

от миналия ден. Но „земя“ не беше точната дума. Това беше торф, богата кипнала почва, създадена от неща, живели тук преди хилядолетия, пресирана от времето и превърната в магически фриз от миналото. Тук можеше да изкопаеш дърво от праисторическите гори, да намериш смола, запечатала насекоми от друга епоха. А това, което изкопаеш, можеш да използваш за гориво. И както казваше татко му, нищо не може да донесе по-голяма утеха на този тъмен свят от миризмата на торф, идваща от печката.

Докаато копаеха и пълнеха чувалите с неразбити буци, на хоризонта се появи розова багра. Зората настъпваше. Тук небето беше чисто и някак по-близо, умът се избистряше. Чичо Тали сумтеше, докаато копаеше, здравето му, набито тяло се радваше на работата. Фъргъс му държеше чувалите отворени, а той ги пълнеше, след това се сменяха. Щяха да продадат чувалите по деветдесет пенса единият, а на Фъргъс беше обещан дял от трийсет процента. Работниците обаче щяха скоро да пристигнат, а те трябваше преди това да са офейкали.

Нещо като писък накара Фъргъс да се обърне. Беше само едно диво козле с млечнобяла козина. То врецеше към майка си, която стоеше на петдесетина метра от него.

– Донеси манерката, Фъргъс – каза чичо Тали. – Пресъхнал съм. Бая пийнах снощи.

– Така ли?

– Да. С татко ти и Паг Макгуайър. Отбиха се в бара на Финикъл за по едно. Знаеш как стават тия работи.

– Пяхте ли, чич?

– Толкова се отрязахме, че пяхме „Трите слепи мишки“. Дали пяхме? И татко ти не може да изкара „Виж ги как тичат“, а беше само десет часът.

– Не ти вярвам.

– Добре де, може и да не беше чак толкова щуро.

Фъргъс отиде до микробуса и намери манерката със сладък черен чай. Взе я и двамата изпиха по една пълна чаша до една оголена скала. Дискът на слънцето се подаде над планината. Излезе вятър.

– Боже, колко е тихо – отбеляза чичо Тали.

– Сигурно би било странно да живееш тук.

– Трябва да си отшелник.

– Няма да има какво друго да правиш, освен да се молиш – рече Фъргъс.

– Тъй е. Ще можеш да измолиш опрощение и за последния грешник на земята, преди самият ти да умреш, а когато това стане, ще те издърпат директно в рая.

– Трябва да се преместиш тук.

– Бих го направил, само че е малко далеч.

– Далеч от какво?

– От най-близкия бар.

– Ще си направиш своя собствена дестилационна, чич.

– Но какво ще дестилирам?

– Молитви. Какво друго?

Чичо Тали го перна зад ухото.

– Много ти сече пипето, Фъргъс Маккан. Подай ми манерката.

След чая напълниха още десет чувала. Когато не остана повече изровен торф, чичо Тали заби лопатата в земята и започна да товари чувалите в микробуса.

– Нелош улов.

Фъргъс се изгуби някъде от другата страна на багера. Гледаше небето и слушаше пристигането на утрото. Вече се чуваше жужене на насекоми, лекото пърхане на прелитащи птици и някъде далеч от дъното на долината – шумът от самотен камион. Слънцето беше изгряло – бяло и спокойно зад пелерината на облаците. Дирята водеше обратно към пътя, който прорязваше бластистата земя и се отправяше право към хоризонта. Там горе също беше гранична зона. Фъргъс гледаше обратно на север, но зад него беше Републиката.

– Фърг, размърдай се – извика чичо Тали.

– Ще напълним ли още няколко чувала?

– Колко е часът?

Фъргъс погледна часовника, който по-големият му брат, Джо, му беше поверил за съхранение.

– Още няма седем.

– Добре, но ще ни се наложи да се захванем с нов изкоп.

С лопати в ръце, те се спуснаха в изкопа, който багерът беше направил миналия ден.

– Ти започни от онзи край, а аз от този. Трамбовай късата страна под права линия. – Чичо Тали му показва как. – След това отдолу.

– Като решетка?

– Точно така. След като изкараш първата линия, става по-лесно.

Така беше по-бавно, отколкото когато работиха с останалото след багера. Миризмата на пресен торф обаче беше по-осезаема, а да копаеш в порестата субстанция бе странно удовлетворяващо.

Фъргъс завърши една голяма решетка и започна да работи по продължение на изкопа по-далеч от чичо си.

– Ехеј – викна той, след като заби лопатата по нов ъгъл, но замръзна на няколко сантиметра от стената от кафяв торф. Спря го появата на непознат цвят – едва доловим, бледожълт проблясък. Той остави лопатата да падне до него и премигна. След това протегна ръка, за да докосне повърхността на пръстима. Може би беше игра на светлината. Или пък беше камък. Или пък...

Каквото и да беше, беше твърдо.

Той плю на показалеца си и го забърса с него. То проблесна леко, като усмивка.

Ръбът на монета, ето какво беше.

Развълнуван, плю върху крайчетата на пръстите си и разтърка отново.

Не. Беше по-голямо. Метална серпантина, оформена като плитка, краищата на която се гонеха един друг.

Пред очите му под нея се появиха пръсти, четири на брой. Бяха кафяви и сбръчкани, и мънички. Кожата по тях беше прекалено голяма за костите и леко висеше. Те му напомниха на ръцете на майка му, когато слагаше своите прекалено големи гумени домакински ръкавици.

Бяха красиви, разположени така, сякаш принадлежах на пианист, който всеки миг се готви да застави, само дето бяха наполовина по-малки от неговите.

– Божичко!

Чичо Тали, залисан в работа в своя край на изкопа, не го чу.

– Чич, Божичко, чич! Ела тук.

– Какво?

– Тук има нещо. В земята. Ръка.